

OPEN BRIEF AAN DE NEDERLANDSE REGERING

=====

Hollandia, 12 november 1961.

Aan Zijne Excellentie de Minister-President,

In overeenstemming met de verwachtingen van het Volk van Nederlands-Nieuw-Guinea werd door de Nederlandse Regering en het Gouvernement van Nederlands-Nieuw-Guinea een Nieuw-Guinea Raad in het leven geroepen als belangrijkste stap in de democratisering van de staatsrechtelijke organisatie in Nederlands-Nieuw-Guinea. De verwachtingen omtrent deze Raad, die in het begin hoog gespannen waren en uitdrukking vonden in de grote belangstelling voor deze Raad, worden met de dag meer teleurgesteld, omdat een paar Nederlandse leden, trouw gevolgd door een paar Papoea-leden, de Raad slechts gebruiken om hun mening aan de anderen op te dringen.

Het was de verwachting, dat de Nieuw-Guinea Raad een lichaam zou zijn om de belangen van het Volk te behartigen en de stem van de volksvertegenwoordigers in vrijheid aan de Overheid te doen horen.

Oók mocht worden verwacht, dat de Voorzitter van deze Raad zijn vroegere betrekkingen met de Overheid geheel zou verbreken.

In feite zijn het thans echter twee Nederlandse leden, waaronder de Voorzitter, en enkele Papoea-satellieten, die een dictatoriale houding aannemen en hun mening aan de Raad opdringen met gevolg, dat de meerderheid van de Papoea-leden, die nog geen kennis en ervaring hebben, geen tijd krijgt zich zelfstandig een mening te vormen. Gedwongen laten zij zich meedrijven in het spel, dat er door een klein groepje gespeeld wordt met middelen die niet eerlijk zijn.

Zo wordt er achterdocht gezaaid in de Raad o.a. ten aanzien van mij en is een groot deel van de Raadsleden de argwaan bijgebracht dat ik sympathiseer met Indonesië, omdat, toen de Delegatie van de Nieuw-Guinea Raad Nederland bezocht, ik op een particulier uitstapje naar Antwerpen daar enige Indonesiërs heb ontmoet. Die ontmoeting was een particuliere zaak. Daarbij zijn geen officiële aangelegenheden besproken, maar ook al zou dit zo ge-

weest zijn, dan heb ik als voorman van het Papoea-volk het recht om te spreken met wie dan ook.

Waarom zouden de Groep-Rijkens en Prof. Duynstee wel mogen spreken met de hoogste leiders van Indonesië en waarom zou Minister Luns wél mogen spreken met vooraanstaande Indonesiërs in New-York, terwijl ik als een van de huisheren van Nieuw-Guinea dat recht niet zou hebben? Gelet op de verklaringen van de Anti-Revolutionaire Partij, de verklaringen van de Partij van de Arbeid en van een groot deel van het Nederlandse volk, dat een soortgelijk standpunt inneemt, waarom mag ik dan niet vrij zijn mijn contacten te zoeken en mijn mening te uiten.

Toen ik terugkwam in Nieuw-Guinea deelde de Voorzitter van de Nieuw-Guinea Raad mij mede, dat "alle leden van de Delegatie" mij beschuldigden en werd ik door hem ondervraagd als gold het een justitieel onderzoek.

De Nieuw-Guinea-kwestie is geen zaak alleen van het Nederlandse en van het Indonesische volk. De kwestie Nieuw-Guinea is allereerst een zaak van het Papoea-volk. Het Papoea-volk mag niet op deze wijze worden afgesloten. Het Papoea-volk moet zich met het oog op zijn toekomst vanzelfsprekend goed op de hoogte stellen van de meningen in zijn toekomstige buurstaten, zoals Indonesië, Australië, de Filippijnen, Japan en andere.

Alles, wat de Nieuw-Guinea Raad thans naar voren brengt bij wijze van moties, resoluties, enz., gebeurt niet op initiatief van de Papoea-leden.

Waarlijk, daarom verzoek ik de aandacht van de Nederlandse Regering en van de vertegenwoordiging van het Nederlandse volk. Ondergetekende heeft de gegevens om het bovenstaande te bewijzen en ziet zich dan ook genoodzaakt, omdat hij de waarheid en de rechtschapenheid lief heeft, het bovenstaande bij Uwe Excellentie naar voren te brengen.

Met de aan Uwe Excellentie
verschuldigde hoogachting,

w.g.

E.J. Bonay

Lid van de Nieuw-Guinea Raad.

Margrietstraat (Reg.nr. 680)
Hollandia